

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. et Bc. Pavlem Kozelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Velké náměstí 7/12, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) C. Š., II) L. Š., III) J. K. a IV) R. K., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2021, čj. KUJCK 49185/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2022, čj. 61 A 27/2021-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Osoby zúčastněné na řízení (dále „OZNŘ“) podaly 26. 9. 2019 u Městského úřadu Písek, odbor dopravy (dále „správní orgán prvního stupně“) žádost o prodloužení termínu dokončení stavby označené jako „*Výstavba komunikace, inženýrských sítí a dvou rodinných domů v lokalitě N. J. Písek, stavební objekt SO 02 – Komunikace*“ (dále „stavba“), do 28. 7. 2021. Rozhodnutím z 27. 11. 2019, čj. MUPI/2019/39236/St.-ROZH.-ZMST-prod.dok., správní orgán prvního stupně této žádosti vyhověl a podle § 118 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), povolil změnu stavby před

dokončením spočívající ve změně podmínky uvedené pod bodem 23) stavebního povolení z 3. 10. 2014 tak, že stavba bude dokončena nejpozději do 28. 7. 2021.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části číselného označení jedné z parcel, na nichž se má stavební záměr nacházet. Ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí žalovaného výše uvedeným rozsudkem zamítl. Rozhodnutí správních orgánů neshledal nicotnými ani nepřezkoumatelnými. Dospěl k závěru, že byla splněna podmínka pro vydání stavebního povolení spočívající v souhlasu žalobce a města Písek s uskutečněním stavby, a tato podmínka byla splněna i pro prodloužení termínu dokončení stavby. Dále krajský soud vysvětlil, že je třeba rozlišovat mezi platností stavebního povolení a jednou z podmínek takového povolení spočívající ve zhotovení stavby v určitém termínu. Podrobně odůvodnil, že z důvodu včasného zahájení stavebních prací nedošlo k zániku platnosti stavebního povolení. Tuto skutečnost podle krajského soudu nemohly jakkoli zpochybnit ani nedatované ručně psané poznámky na listu papíru vloženém do správního spisu. Jelikož stavební povolení bylo platné, bylo prodloužení termínu dokončení stavby v souladu se zákonem. Jeho nezákonnost totiž nezpůsobuje ani to, že žádost o prodloužení termínu dokončení byla podána až po uplynutí termínu původního. Krajský soud neshledal ani porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v jiném správním řízení, na něž stěžovatel odkazoval, nedošlo k včasnému zahájení stavebních prací, čímž zanikla platnost stavebního povolení. Nešlo tedy o skutkově podobný případ jako v nynější věci. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku manipulace se spisem, resp. vedení „dvojího“ správního spisu.

II. Obsah kasační stížnosti a další vyjádření účastníků

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, již navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krom v podstatě doslovné citace § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. obsahujících možné důvody kasační stížnosti stěžovatel jako důvod podané kasační stížnosti uvedl pouze vady řízení spočívající v porušení zásad soudního řízení, přičemž postup soudu popisovaný v rozsudku nemá oporu ve skutečném průběhu řízení. Konkrétně namítl, že je zcela absurdní, aby soud veškeré důkazní návrhy zamítl a současně z nich činil jakékoliv závěry. Nelze akceptovat ani to, že soud nevyrozumí účastníka řízení o svém právním názoru a neumožní mu reagovat na svůj procesní postup. Obzvláště za situace, kdy stěžovatel o právní názor soudu výslovně žádal. Takový postup je v odborné literatuře popisován jako rozhodování podle zásady *Jak se car vyspal* a nemá v právním státě žádného místa. To platí obzvláště tehdy, pokud si soud musel být vědom skutečnosti, že proti jeho rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek, ale pouze kasační stížnost jako opravný prostředek mimořádný.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že důvody kasační stížnosti jsou toliko v obecné rovině. Ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Krajský soud v průběhu nařízeného jednání zamítl stěžovatelem navržené důkazy jak k prokázání porušení zásady legitimního očekávání (stěžovatel označil listiny týkající se jiného správního řízení, řízení ve věci stavby „*Kestřany – stavební obvod RD – komunikace*“ – viz body 14, 34, 35 a 80-83 napadeného rozsudku), tak i k prokázání totožnosti autora ručně psaných poznámek vložených do spisové dokumentace (stěžovatel navrhl výslech oprávněné úřední osoby Ing. J. H. a eventuálně písmoznalecké zkoumání – viz body 26, 34, 36 a 87 napadeného rozsudku).

[9] V reakci na popsany postup krajského soudu stěžovatel namítl vady řízení před soudem, jež měly spočívat v (i) činění závěrů z důkazů, jejichž provedení soud zamítl, a (ii) nevyrozumění stěžovatele o právním názoru soudu a nemožnosti reagovat na procesní postup soudu před vydáním zamítavého rozsudku, v čemž stěžovatel spatřuje libovůli.

[10] Jde-li o námitku, že krajský soud činil závěry z důkazů, jejichž provedení zamítl, je nutno striktně rozlišovat mezi vyhodnocením důkazního návrhu jako irelevantního na straně jedné, a vyhodnocením samotného (provedeného) důkazu jako nevěrohodného na straně druhé. Zamítnutí provedení navrhovaných důkazů předchází úvaha soudu o tom, zda tyto důkazy jsou s ohledem na předmět a účel řízení pro posouzení věci podstatné a potřebné. Jinými slovy, soud zvažuje, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisí a zda jsou ze své podstaty způsobilé tvrzenou skutečnost prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné [srov. nález ÚS z 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01 (N 26/32 SbNU 239), a na něj navazující rozsudek NSS z 30. 6. 2021, čj. 8 As 180/2019-59, č. 4233/2021 Sb. NSS, bod 23]. V této fázi tak nedochází k žádnému činění závěrů z důkazů samotných. Naproti tomu důvodem neprovedení navrženého důkazu nemůže být jeho nevěrohodnost. Závěr o (ne)věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který nebyl proveden (např. rozsudek NSS z 15. 4. 2011, čj. 5 As 33/2010-93).

[11] Krajský soud v nyní projednávané věci zamítl provedení navrhovaných důkazů listinami týkajícími se jiného správního řízení, neboť byly nadbytečné, resp. neměly souvislost s předmětem nynějšího řízení, protože již z žalobních tvrzení bylo zřejmé, že nešlo o skutkově podobný případ (body 35 a 82 napadeného rozsudku). Důkazní návrh v podobě výslechu oprávněné úřední osoby, eventuálně písmoznaleckého zkoumání, krajský soud zamítl jako nadbytečný, resp. irelevantní, jelikož není s to zpochybnit včasné zahájení stavebních prací prokázané záznamy ve stavebním deníku a fakturou za provedené práce (body 36, 63 a 87 napadeného rozsudku).

[12] Z uvedeného je podle Nejvyššího správního soudu evidentní, že krajský soud toliko předběžně zvážil relevanci stěžovatelem navržených důkazů, aby se mohl rozhodnout, zda je potřebné a účelné je vůbec provádět. V žádném případě tedy neprovedené důkazy jako takové nikterak nehodnotil a nečinil z nich pro nyní projednávanou věc žádné rozhodné závěry. Námitka je proto nedůvodná.

[13] Pokud jde o námitku spočívající v libovůli, podle Nejvyššího správního soudu krajský soud stěžovateli srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, proč nebylo

na místě vyjavit stěžovateli náhled soudu na posouzení věci ještě před vydáním rozhodnutí. V bodech 37 a 38 napadeného rozsudku vysvětlil, že požadavek stěžovatele považuje za žádost o použití § 118a o. s. ř. Postup podle § 118a o. s. ř. se ovšem ve správním soudnictví obecně neuplatní. I kdyby se však uplatnilo, krajský soud ani neshledal, že by stěžovatel některé skutečnosti nedostatečným či neúplným způsobem tvrdil či prokazoval (právě na tyto situace přitom poučovací povinnost dle citovaného ustanovení cílí). Krajský soud se s argumentací stěžovatele „toliko“ věcně neztotožnil. Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze obecně uvedl, že krajský soud jej měl vyrozumět o svém právním názoru a umožnit mu reagovat na procesní postup. Nikterak ovšem nereagoval na zdůvodnění krajského soudu. Stěžovatel je však povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předesílit a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského (městského) soudu, a z kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (usnesení NSS z 24. 4. 2023, čj. 8 Azs 41/2023-38, bod 9 a rozsudek NSS z 31. 3. 2023, čj. 8 Azs 299/2020-41, bod 10). Výše uvedenou kasační námitku nicméně nelze projednat, neboť nesměřuje proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Je tak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[16] OZNŘ I) až IV) nemají právo na náhradu nákladů řízení. OZNŘ má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. října 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu